Christus Rex

Službeni glasnik

Svećeničkog bratstva sv. Pija X. za Hrvatsku

Br. 12 – travanj / svibanj 2017.

Obred oblačenja i tonzure u Bogosloviji Bratstva u Zaitzkofenu, 2. veljače 2017.

Izdavač:
Hrvatsko tajništvo FSSPX-a / Udruga svetog Josipa
Vatroslava Lisinskog 1, 10370 Dugo Selo
fsspxhr@gmail.com
Glavni urednik: p. Stefan Frey
IBAN: HR3423600001102463734
SWIFT (BIC): ZABA HR 2X
ISSN: 1849-6695

Predgovor: Ecclesia militans! - Protiv pacifističke ukočenosti!

Dragi prijatelji i dobročinitelji!

Fatima nas podsjeća na jednu od danas najzaboravljenijih istina: Crkva je Ecclesia militans [1], vojujuća Crkva. Poslana je od svojega Utemeljitelja u svijet da se bori protiv zlosilja đavla, bezboštva, laži i poroka. Ovu je bitku zametnuo sam Bog već u raju za naše praroditelje [2] i ona se nastavlja tijekom cijele ljudske povijesti. Ona ne će jenjavati, nego će se štoviše pred kraj vremenā još i zaoštriti: „Đavao se upravo sprema zametnuti odlučujuću bitku protiv Blažene Djevice“, kaže sestra Lucija kao glasnogovornica naše drage Gospe Fatimske. Gdje je riječ o odlučujućoj bitci, to znači da se mobiliziraju sve snage! Majka Božja poziva sve pod svoj stijeg kako bismo se s njom borili za Božju čast, kraljevstvo njezina Sina i spasenje duša. Nijedan se katolik ne smije dispenzirati od posezanja za oružjem duha, osobito za molitvom, žrtvom, ali i riječju Božjom i na koncu također i za borbom oko svetijega života.

Fatima i slatkorječivost o miru

Zacijelo se ne treba napominjati kako borbeni jezik Fatime proturječi modernome duhu vremena. Danas vlada smrtonosni pacifizam koji je prodro i u unutrašnjost Crkve i koji nas milozvučnim krilaticama želi obmanuti da nema više dušmana: „Svi su braća“, „Ateisti su Božja

djeca prve klase“ [3], masoni naši prijatelji [4], đavao spada u carstvo mitova [5]. „Mir iznad svega“, sada je parola. Stoga se moramo razumjeti s inovjercima i slobodoumnicima, prihvatiti ih, priznati njihove vrijednosti, surađivati s njima. Željeti ih obratiti, to bi bila ogromna glupost[6]. Budući da su svi ljudi ionako dobre volje, zajednički izgrađujmo ovi svijet mira i sreće! Neovisno o tome da takve parole već 300 godina po svijetu šire i uzvikuju najokorjeliji neprijatelji Crkve, takvo je „navještanje“ kobna obmana dobronamjernih ljudi. Bjesni odlučujuća bitka, a mnogi od naših generala ne samo da bacaju oružje, nego i neprijatelja zovu prijateljem, grle ga i ne shvaćaju kako im se lukavo zabada nož u leđa. U tome se sastoji kriza Crkve koja duše nezaštićene predaje sotoninim kandžama. Đavlova taktika sastoji se u tome da se zakrabulji i učini nevidljivim. Njegove napasti dolaze sa smiješkom i elegantnom kravatom. „Budni budite“, opominje nas Spasitelj! Što neprijatelj nastupa lukavije i što se pravi bezopasnijim, tim je opasniji!

Ovim pacifističkim zavodničkim lukavstvima suprotstavlja se Majka Božja Fatimska, a istodobno i veliki marijanski pokret koji je ona utemeljila: Vitezovi Bezgrješne.

Sveti Maksimilijan Kolbe, njezin vjerni sluga, oduševio je milijune ljudi za borbenu katoličku samosvijest:

„Vitezovi, Militia, borba: to sve zvuči ratnički, jer je rat! Ne rat karabina, bombi, bojnih otrova, ali ipak pravi pravcati rat. Koja taktika? Poglavito molitva. – Moramo iskoraknuti iz ukočenosti i defenzivnog stava. Masonerija i slobodoumnici bore se protiv Boga i vjere, žele od ljudi stvoriti niske životinje i uništiti svetost – pretvoriti

u barbare – borimo se i mi, naravno, dopuštenim sredstvima, ali ne za to da sebe same i svoje bližnje zaštitimo od ponovnog pada u poganstvo, nego i za to da Marija vlada nad srcima svih ljudi jer onda k njima dolazi Kristovo kraljevstvo.“

„Je li s obzirom na tako moćna djela neprijatelja Crkve Božje dopušteno stajati besposleno? Je li dopušteno samo kukati i prolijevati suze? Ne! Mislimo na to da ćemo na sudu Božjemu podnositi račun ne samo o onome što smo učinili, nego će Bog pobrojiti i sva ona dobra djela koja smo mogli učiniti, ali koja smo propustili. Na svakome od nas leži teška obveza stajati u rovu i obraniti neprijateljeve napade vlastitim prsima. Ponekad se može čuti rečenica: Što ja još mogu? Na drugoj strani jaka organizacija, moćni kapital itd. Takva osoba zacijelo je zaboravila što je rekao sveti Pavao: Sve mogu u onome koji me jača.“

Križarska vojna svete Krunice

Nadahnut istim duhom naš je Generalni poglavar, biskup Fellay, prošle godine pozvao na Križarsku vojnu svete Krunice koja će još trajati do 22. kolovoza. Iz spomenutih razloga njoj pripada značaj koji se ne smije podcijeniti. Neka po cijelom svijetu umnožena revnost u molitvi i žrtvovanju dade da se na nas s neba sruči bogata milosna kiša te da sukladno nakanama Križarske vojne potakne Papu da izvrši već odavno zahtijevanu posvetu Rusije Bezgrješnom Srcu Marijinu i tako pripravi put žarko željene pobjede ovoga Srca.

Na Uskrs slavimo našeg uskrslog Spasitelja kojega Crkva časti kao „Victor Rex – Kralja Pobjednika". Njegova veličajna pobjeda plod je ljute borbe koju je cijeli život morao voditi protiv grijeha i đavla svojim svetim životom i smrću. I mi se hrabro borimo s njim kako bismo i mi dospjeli do „slave Uskrsnuća". U tom smislu želim Vam sretan i blagoslovljen Uskrs!

Vaš,
p. Stefan Frey, Poglavar Distrikta

P. Stefan Frey

[1] Izraz koji potječe od sv.Augustina do II. vatikanskog sabora nalazio se u svim katoličkim katekizmima svijeta, odonda je izmijenjen „putujućom Crkvom" (vidi *Lumen gentium* 49).
[2] Postanak 3,15: „Neprijateljstvo ja zamećem između tebe i žene, između roda tvojeg i roda njezina: on će ti glavu satirati, a ti ćeš mu vrebati petu."
[3] Papa Franjo, Propovijed od 23.svibnja 2013.
[4] Prema Rudiju Rabeu Bečkog kardinala Königa i Kurta Barescha, počasnog velikog meštra Velike lože Austrije povezivalo je „duboko prijateljstvo"(frei-maurer-wiki.de)
[5] Usp. Herbert Haag i njegova knjiga „Oproštaj od đavla"
(Abschied vom Teufel)
[6] Papa Franjo, *Intervju s Eugenijom Scalfarijem,* u rimskom dnevniku La Repubblica od 1.listopada 2013.

Biskup Fellay: Potrebna je jasnoća da bi se krenulo naprijed

Preuzvišeni objašnjava da je prije nego FSSPX prihvati prelaturu, potrebna jasnoća iz Rima u vezi zabluda Drugog vatikanskog sabora.

Dana 29. siječnja, biskup Bernard Fellay dao je 20-minutni intervju na TVLibertés. Odgovor General-nog poglavara na televiziji o ka-nonskoj strukturi osobne prelature Svećeničkog bratstva sv. Pija X. bio je kratak:

,,Tako sam rekao Rimu vrlo jasno da, kao što je nadbiskup Lefebvre znao reći u svojim danima, imamo uvjet sine qua non: ako se taj uvjet ne ispuni, mi nećemo popustiti. A taj uvjet je da mognemo ostati kakvi jesmo, da zadržimo sva načela koja su nas očuvala živima, koja su nas očuvala katolicima.“

Na pitanje Jean-Pierrea Maugendrea: „Što to danas, konkretno, još uvijek nedostaje?“, biskup Fellay je odgovorio:

„Pečat. A tako i jasna, nedvosmislena izjava da će se ta jamstva poštovati“.

Neminovno rješenje?

Odmah su neki zaključili da je kanonsko rješenje za FSSPX bilo neizbježno. I to dan nakon što je nadbiskup Pozzo, kako je izvijestio Andrea Tornielli u La Stampi, dao neku vrstu vjerodostojnosti toj vijesti... kao da je sve ovisilo o jednostavnoj izjavi.

Stvari nisu tako lako sa strane Bratstva. Dana 26. siječnja je na radiju Courtoisie u jednosatnom razgovoru s p. Alainom Loransom biskup Fellay objasnio što on razumije pod jamstvima i stanjem „da bismo mogli ostati kakvi jesmo".

Problem nije u kanonskoj strukturi koja ne bi bila prihvatljiva. Naprotiv, iako „postoje pojedinosti koje treba poboljšati ... [i] stvari o kojima još treba raspraviti", osobna prelatura „je primjerena i odgovara našim potrebama", kaže biskup Fellay.

Bitka ideja

„Problem je, opet, ova bitka ideja", naveo je. Te ideje su, primjerice: ekumenizam, vjerska sloboda, odnosi između Crkve i države, reformirana liturgija. Kao što biskup Fellay kaže:

„[Borimo se protiv] ovog modernističkog načina razmišljanja, protiv kojeg ili zbog kojeg smo čak bili proglašavani raskolnicima i sve ostalo, da smo izvan Crkve....
Zabluda ostaje zabluda. Tako mi ostajemo danas, kao i prije, jednako uvjereni da postoje zablude koje su se proširile u Crkvi i koje ubijaju Crkvu."

Novi rimski stav

Biskup Fellay objašnjava da u doktrinarnim raspravama s Rimom postoji novi stav u vezi navedenih zabluda, koje su doktrinarni korijeni moralnim pitanjima današnjice. Ove zablude, ključne točke nametnute od Drugog vatikanskog sabora, kao dio novog crkvenog Učiteljstva, ne bi više bile „nužni kriteriji da bi se bilo katolikom". Glede ovog novog stava, biskup Fellay se pita: „Jesu li to samo vrata, ili je to stvarno put? Je li to siguran put? Tu leže jamstva da bismo mogli ostati kakvi jesmo. Mislim, hoćemo li mi stvarno biti u mogućnosti nastaviti kao dosad?"

Kako bi razmotrio prihvaćanje kanonske strukture, biskup Fellay ne očekuje potpune, brze promjene u Crkvi ili čarobni povratak Tradiciji.

„Jasno nam je da je potrebno vrijeme za čišćenje i uklanjanje tih zabluda, mi to razumijemo. Ljudi se ne mogu mijenjati samo tako; do sada su stečene sve vrste loših navika…“

Sloboda za nastavak borbe

Što se onda očekuje? Jasno jamstvo da FSSPX-u neće biti nametnute koncilske zablude; naprotiv, da će nam biti dana sloboda da se i dalje borimo protiv njih. Biskup postavlja pitanje za danas: „Postoji li namjera da se napusti ovaj način razmišljanja koji je nametnut na Koncilu?“ Za Generalnog poglavara je jasno da još uvijek nismo došli do te točke. „I vidimo, barem kod službenih glasova ili bolje reći, vodećih glasova kako govore: 'Ne, ne! Ne, mi ćemo i dalje na isti način.“

Dakle, njegov sadašnji stav je logičan: „Dok nemamo dovoljno jasan odgovor, ne možemo ići naprijed.“

U nastavku objavljujemo dio iz jednosatnog razgovora biskupa Fellaya s p. Alainom Loransom na radiju Courtoisie, održanom 26. siječnja 2017.

p. Alain Lorans: Govoreći o puštanju Bratstva unutra, ne možemo naravno izbjeći pitanje kanonskih ponuda koje su nam predstavljene; bilo je govora o prelaturi, a nedavno je biskup Schneider rekao da Vas je pozvao da prihvatite kanonske prijedloge i da ne budete previše zahtjevni, ili u svakom slučaju, da ne čekate da sve bude savršeno. Gdje sad sve to stoji? Jeste li doista primili ovaj poziv? I u tom slučaju, ne bi li doktrinarna unija postala sekundarno pitanje? Koji je točno položaj Bratstva?

Biskup Fellay: Što se tiče biskupa Schneidera, on mi je pisao, ali davno; prije dugo vremena, mislim da možda prije godinu dana. Dakle, nemam ništa novije od njega. U svakom slučaju, u zadnje vrijeme – ne, nisam primio ništa od njega.

Osim toga, struktura nije problem. Mislim da je struktura dobro uspostavljena; još uvijek postoje neke točke, ili da kažemo neke finese. Osnovna ideja je, zapravo, ona je primjerena, ona odgovara našim potrebama. Glede toga sam zadovoljan. Opet, postoje detalji koje traže poboljšanja i stvari koje još uvijek treba raspraviti. Problem nije u toj strukturi koju nam nude. Ako bi to bio jedini problem, rekli bismo od srca „da“. Ali, to nije problem.

Problem je, ponovno, ova bitka ideja. Crkva je ta koja je već četrdeset godina nametnula način razmišljanja, ovaj modernistički način razmišljanja protiv kojega se borimo, protiv kojega ili zbog kojega smo čak bili proglašavani raskolnicima i sve ostalo, izvan Crkve; je li Crkva spremna, da ili ne, pustiti nas da nastavimo našim putem?

Nadbiskup Lefebvre je znao govoriti da nam „dopuste eksperiment Tradicije“. Hoće li nas pustiti, da ili ne? Ili nas čekaju u zavoju na cesti, hoće li nam reći sutra da se „moramo postrojiti u liniju“? Prihvatiti ono protiv čega smo se borili četrdeset godina? Toga se nećemo odreći.

Dakle, to je sve, stvarno; tu leži pitanje. S ovim novim, još otvorenijim stavovima, kada nam govore neke stvari koje nisu nužni kriteriji da netko bude katolikom, čini se da se put otvara. Sada, jesu li to samo vrata, ili je to stvarno put? Je li to siguran put? Mislim, boćemo li stvarno biti u mogućnosti nastaviti kao što jesmo? Za nas je jasno da to nije kraj.

Zablude ostaju zablude. Tako i mi danas ostajemo, kao i prije, jednako uvjereni da postoje zablude koje su proširile u Crkvi i koje ubijaju Crkvu.

I naravno, mi razumijemo da je potrebno vrijeme za čišćenje i uklanjanje tih zabluda, mi razumijemo... Ljudi se ne mogu mijenjati samo tako; do sada su usvojene sve vrste loših navika; čak i da samo vrate svetu liturgiju. Jasno nam je jako dobro da se promjene ne mogu dogoditi preko noći. Dakle, jedno je ako za stvari treba vremena, ali je li namjera još prisutna? Postoji li namjera da se napusti ovaj način razmišljanja koji je nametnut na Koncilu?

I vidimo, barem u službenim glasovima ili bolje reći, vodećim glasovima koji govore „Ne, ne. Ne, ne, nastavit ćemo na isti način“. Tako dalje ostajemo odmetnicima. Pa, podnošljivi odmetnici, mogli bismo čak reći, na zapanjujući način, s papom Franjom mi smo i više nego podnošljivi, ali i dalje ostajemo na periferiji.

Hoće li stvari ostati kao do sada? Hoće li se stvari pomaknuti naprijed? Ili će nas sutra progutati ovaj pokret koji, opet, ubija Crkvu? To je pitanje. I sve dok nemamo dovoljno jasan odgovor, ne možemo ići naprijed.

Šutnja kao odgovor na pomutnju i podjelu?

p. Alain Lorans

Šutnja je jedini odgovor koji su do danas dobila četvorica kardinala, koji su 19. studenog 2016. poslali papi upit za razjašnjenjem posinodalne pobudnice Amoris laetitia.

Kardinal Carlo Caffarra, jedan od potpisnika toga pisma papi, nedavno je pojasnio svrhu tog upita uputivši na sadašnju pomutnju koja vodi do rastuće podjele među katolicima: ,,Posljednji mjeseci su pokazali da na temeljna pitanja, koja se tiču sakramentalnog poretka (ženidbe, ispovijedi i euharistije) i kršćanskog života, neki biskupi, dok namjeravaju iste tekstove ispravno tumačiti, kažu jedno, a drugi suprotno od toga". Stoga je podjela, koja u Crkvi već postoji, uzrok te pobudnice, a ne njezin učinak.

Najnoviji film Martina Scorsesea ima naslov ,,Šutnja". Njegova su tema isusovci pred mučeništvom tijekom progona katolika u Japanu u 16. st. Taj film, kao i roman na kojemu se temelji, ne govori o mučeništvu, nego o načinu kako ga izbjeći: o otpadu od vjere. Godine 2003. govorio je Ivan Pavao II. u posinodalnoj pobudnici Ecclesia in Europa o ,,tihom otpadništvu" da

bi opisao raskršćanjenje zapadnih društava.

Kardinal Caffarra pojasnio je u vezi sebe i svoje braće povodom slanja ove Dubije papi, da nisu htjeli biti poput „nijemih pasa“ koje osuđuje prorok Izaija: „Stražari su njegovi slijepi: Svi oni ne zapažaju ništa, svi su psi nijemi, ne mogu lajati, drijemaju i leže, i najdraže im je spavati“ (Iz 56,10). A talijanski prelat dodaje da ne mogu šutjeti jer „su ova pitanja za život Crkve i vječno spasenje vjerničkih duša vrlo važna“.

Sotonino remek-djelo

mons. Marcel Lefebvre, 13. listopada 1974.

Znamo iz Knjige Postanka, a još jasnije od samog našega Gospodina Isusa Krista da je sotona otac laži. U 8. poglavlju Ivanova Evanđelja, redak 44, naš Gospodin oštro prekorava Židove ovim riječima: ,,Vama je otac đavao i hoće vam se vršiti prohtjeve oca svoga. On bijaše čovjekoubojica od početka i ne stajaše u istini jer nema istine u njemu: kad govori laž, od svojega govori jer je lažac i otac laži...“

Sotona je čovjekoubojica u krvavim progonima; otac laži u herezama, u svim lažnim filozofijama i u dvoznačnim govorima koji su doveli do revolucija, svjetskih i građanskih ratova. Neprestance napada našega Gospodina u Njegovom mističnom Tijelu, Crkvi. Tijekom povijesti primjenjivao je sva sredstva. Jedno od posljednjih i najstrašnijih bila je službena apostazija građanskog društva. Državni laicizam bio je i ostaje za duše građana još uvijek neizmjernom sablazni.

Ovim je prevratničkim pothvatom sotoni malo-pomalo uspjelo da mnogi članovi Crkve prihvate laicistički duh i izgube vjeru. Ova kriva načela odvajanja Crkve i države, vjerske slobode, političkog ateizma, autoriteta čije se podrijet-

lo izvodi iz pojedinaca, tako su daleko prodrla da su u konačnici zahvatila bogoslovije, župne dvorove, biskupska sjedišta, pa čak i II. vatikanski sabor.

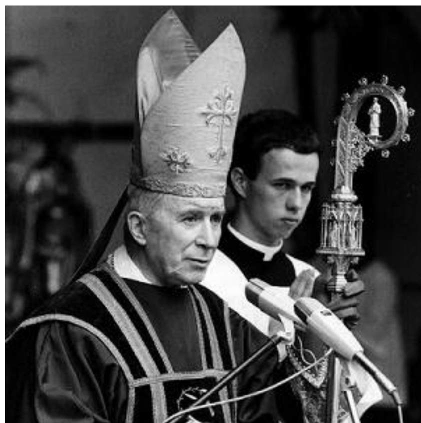
Kako bi to postigao, sotona je našao krilatice koje su modernim i modernističkim zabludama omogućile ušuljati se u koncil: sloboda je izborila pristup preko vjerske slobode ili slobode religija; jednakost preko kolegijalnosti koja u Crkvu uvodi načela demokratskog ludila jedinstva, i na koncu bratstvo preko ekumenizma koji obuhvaća sve hereze i zablude, pružajući ruku svim neprijateljima Crkve.

Sotonin će izvanredan uspjeh biti nakon toga razraditi revolucionarna načela koje je crkveni autoritet sam već uveo u Crkvu. Time on ovaj autoritet dovodi u stanje podvojenosti koje obilježavaju stalna proturječja.

Dok se ne odstrani ova podvojenost, nevolje će se u Crkvi samo još umnažati. Ako liturgija postaje podvojenom, postaje i svećeništvo. I ako je onda i Katekizam postao podvojenim, nestaje vjera, jer ona samo i jedino može opstati u istini.

Crkvena je hijerarhija stalno rastrgana između osobnog autoriteta koji se dobiva kod svećeničkog ređenja, Petrove i biskupske službe i demokratskih načela.

Mora se priznati da je sotona vješto odigrao svoju pakost i pri tome se majstorski poslužio lažju. Crkva upravo sama sebe uništava, na putu poslušnosti. Crkva se upravo zbog poslušnosti obraća na heretički, židovski, poganski svijet pomoću podvojene liturgije, podvojenog katekizma, prepunog izostavljanja i pomoću novih ustanova koje se temelje na demokratskim načelima.

Uredbama, protuuredbama, okružnicama, konstitucijama i pastirskim pismima tako se spretno barata i tako ih se usklađuje, a sve je to tako dobro podržano svemoću sred-

stava društvenog priopćavanja i od svih marksizmom zatrovanih ostataka Katoličke akcije da svi čestiti vjernici i dobri svećenici slomljena srca, no opet pokorno ponavljaju: mora se biti poslušan! Komu i u čemu se mora biti poslušan? Ne zna se tako jasno. Svetoj Stolici, koncilu, komisijama, biskupskim konferencijama? U tome se čovjek tako malo snalazi kao i u liturgijskim knjigama, dijecezanskim obredima, u gomili katekizama itd. Mora se biti poslušan čak i ako se time izlažemo pogibelji postati protestantima, marksistima, ateistima, budistima, indiferentistima, to nije važno; moramo biti poslušni unatoč svim blasfemijama svećenika, neradu biskupa koji samo djeluju da bi osudili one koji žele sačuvati vjeru; moramo biti poslušni unatoč ženidbi Bogu posvećenih osoba, podjeli Pričesti rastavljenim osobama, unatoč intercommuniju s hereticima itd. Moramo biti poslušni! Bogoslovije se prazne i prodaju, isto tako i novicijati, redovničke kuće, škole; crkvena se blaga pljačkaju, svećenici postaju posvjetovnjačeni i gube dostojanstvo u svom držanju, načinu govora, u svojoj duši! Moramo biti poslušni...

Rim, biskupske konferencije, svećenički odbori to i žele. Crkve, novine i časopisi to ponavljaju s višestrukim odjekom: aggiornamento, otvaranje svijetu. Jao onomu tko na to ne pristaje! On zavrjeđuje da ga se gazi nogama, kleveće, da mu se sve oduzme što mu omogućuje da živi. On je heretik, šizmatik! On mora umrijeti; i upravo to i zaslužuje.

Sotoni je zbilja uspjelo remek-djelo: pošlo mu je za rukom da one koji čuvaju katoličku vjeru, osuđuju upravo oni koji bi je morali braniti i širiti. Vrijeme je ponovno pronaći zajedničko razumijevanje vjere kao i istinsku poslušnost prema istinskoj Crkvi koja je skrivena pod ovom lažnom maskom dvoznačnosti i laži. Ako se prava Crkva, prava Sveta Stolica, Petrov nasljednik i biskupi podlože Tradiciji, ne zahtijevaju i ne mogu od nas zahtijevati da postanemo protestanti, marksisti ili komunisti. Čitamo li određene dokumente, konstitucije, okružnice i katekizme, moglo bi se zbilja vjerovati da nas se prisiljava da se u ime koncila, Rima itd. odreknemo istinske vjere. Moramo se tome usprotiviti da postanemo protestanti, da izgubimo vjeru, da otpadnemo od vjere kao

političko društvo poradi zabluda koje je sotona posijao u revoluciji od 1789. godine. Usprotivimo se tome da otpadnemo od vjere, pa bilo to i u ime koncila, Rima ili biskupskih konferencija. Ponajprije ostajemo vezanima sa svim dogmatskim koncilima koji su našu vjeru definirali zanavijek. Svaki katolik koji je dostojan svojega imena, treba odbaciti sve oblike relativizma kao i svaki razvoj vjere u smislu da ono što su ranije koncili svečano definirali, danas više ne vrijedi i da to neki drugi koncil može izmijeniti; tim manje ako je posrijedi samo jedan pastoralni koncil.

Zbunjenost, nepreciznost i preinake dokumenata o liturgiji, hitnja kod njihove primjene jasno pokazuju da nije riječ o reformi koju je nadahnuo Duh Sveti. Ovaj način djelovanja posve je oprečan rimskim običajima koji se stalno drže načela «cum consilio et sapientia». Isključeno je da je Duh Sveti nadahnuo definiciju sv. Mise po članku VII «Institutio generalis» (Opća uredba Rimskog misala). Još je nevjerojatnije da se držalo nužnim kasnije je ispraviti: priznanje nedovoljne brige s obzirom na najvažniju stvarnost Crkve, svetu Misnu Žrtvu. Mora se priznati da nas nazočnost protestanata kod stvaranja novog obreda dovodi u dilemu koju se teško može izbjeći. Ili njihova nazočnost znači da ih se pozvalo da svoj kult prilagode dogmama o sv. Misi ili ih se pitalo što im se kod katoličke Mise ne sviđa, da bi se izbjeglo da i dalje postoji dogmatski izričaj koji oni ne mogu prihvatiti. Očigledno je da se primijenilo ovo drugo rješenje! To je neshvatljivo i zacijelo nije nadahnuto od Duha Svetoga.

Kada se zna da je ovo shvaćanje o takozvanoj normativnoj Misi u biti shvaćanje oca Bugninija koje je on nametnuo sinodi kao i liturgijskoj komisiji, može se povjerovati da postoji Rim i Rim: vječni Rim sa svojom vjerom, svojim dogmama, svojih shvaćanjem svete misne žrtve i zemaljski Rim koji je pod utjecajem ideja modernog svijeta: utjecaj kojemu sam koncil koji se promišljajem i zahvaljujući milosti Duha Svetoga poimao pastoralnim, nije uspio othrvati.

Sveti Toma razmišlja kod pitanja o bratskom ukoru je li dolično da se katkad primjenjuje i prema pog-

lavarima. Sa svim potrebnim razlikovanjima odgovara anđeoski naučitelj da se ovaj ukor mora primjenjivati kada je u pitanju vjera. Tko to pak može iskreno reći da danas vjera naroda i cijele Crkve nije ozbiljno ugrožena, u liturgiji, na vjeronauku i u crkvenim ustanovama?

Čitajmo uvijek iznova svetog Franju Saleškog, svetog Roberta Bellarmina, svetog Petra Kanizija i Bossueta, i spoznat ćemo s čuđenjem da su se morali boriti protiv istih zabluda. Osobitost današnje dramatične situacije sastoji se u tome da ovo unakazivanje Tradicije potječe od Rima i biskupskih konferencija; ako dakle želimo sačuvati svoju vjeru, prisiljeni smo pretpostaviti da se u rimskoj upravi zbiva nešto neobično. Zacijelo se moramo pridržavati nezabludivosti Crkve i Petrova nasljednika, ali moramo priznati i teško stanje u koje je zapala naša katolička vjera zbog orijentacije i dokumenata koje dobivamo od Crkve. Naš se zaključak poklapa s onim što smo kazali na početku: sotona vlada preko dvoznačnosti i podvojenosti koje su njegova borbena sredstva kako bi obmanuo ljude koji su premalo čvrsti u vjeri. Ova se dvoznačnost mora odlučno razotkriti kao priprava za dan koji je Providnost odabrala da je preko Petrova nasljednika službeno iznese na vidjelo.

Neka nas se ne naziva buntovnicima ili oholicama, jer nismo mi ti koji osuđuju, nego sam Petar je taj koji po Petrovim nasljednicima odbacuje ono što s druge strane sadašnji Papa podupire. Vječni Rim je taj koji osuđuje zemaljski Rim. Ostajemo radije poslušni vječnomu. Iskreno vjerujemo da je cijelo zakonodavstvo koje se primjenjuje nakon koncila barem sumnjivo, i prema tome pozivamo se na kanon 23 koji obrađuje ovaj slučaj i naređuje nam da se pridržavamo starog zakona. Mnogima će se učiniti da ovim riječima vrijeđamo autoritet. U stvarnosti su upravo ove riječi one koje štite autoritet i koje ga zbilja priznaju, jer autoritet može biti samo za istinito i dobro, a ne za zabludu i porok.

Fatima i čudo u Santaremu

p. Bertrand Labouche

Euharistijsko čudo u Santaremu pruža nagovještaj poruke u Fatimi iako su jedan od drugog udaljeni 650 godina. Oko 40 kilometara od Fatime, u Santaremu – u istoj županiji kao Fatima – dogodilo se euharistijsko čudo 16. veljače 1266. Iako neki spominju godinu 1247., točna godina nije tako važna, jer činjenica je da je sačuvana posvećena hostija 750 godina, netaknuta i krvava, u crkvi svetog Stjepana i svetog Čuda.

Priča o ovom čudu počinje s nesretnom ženom koju je muž ostavio radi druge žene. Umorna od trpljenja, nije se obratila Bogu, već vještici koja je htjela uz pomoć svojih čarolija učiniti nešto u vezi ženine tužne sudbine. Vještica je obećala da će joj pomoći ako joj ona donese posvećenu hostiju.

Nesretna žena, osljepljena svojim očajem, pristala je počiniti svetogrđe. Otišla je u crkvu svetog Stjepana i primila Pričest. Nakon što je primila Presveti Sakrament od svećenika na jezik, krišom je izbacila hostiju na veo, izašla iz crkve i požurila u vještičin brlog. Ali na tom putu počela je teći krv iz vela, a da ona to nije primjetila i ljudi koje je susretala upitali su je li se ozbiljno ozlijedila kada toliko krvari.

Nesretna žena, potpuno smetena, požurila je kući i zaključala čudesnu hostiju u škrinju. Slučajno se baš te večeri muž vratio kući. Usred noći oboje su se probudili i vidjeli da kuća sjaji od svjetla i da zagonetne zrake dolaze iz škrinje. Kada mu je žena rekla za grijeh koji je počinila, muž je zajedno s njom proveo čitavu noć na koljenima u molitvi. U zoru su obavijestili župnika o tom događaju koji je došao do njihove kuće da uzme hostiju i odnese je nazad do crkve sv. Stjepana u svečanoj procesiji, koju je slijedilo mnoštvo svećenika i vjernika. Hostija je nastavila krvariti sljedeća tri dana. Zatim je stavljena u voštanu monstrancu u crkveno svetohranište.

Povezanost s Fatimom

U jesen 1916., 650 godina kasnije se na *Cabeçou* (vrhu brežuljka u Fatimi) ukazao anđeo s kaležom i hostijom. Kapi Krvi padale su s hostije u kalež. Zatim se, ostavljajući kalež i hostiju da lebde u zraku, anđeo prostro s licem prema zemlji i ponovio tri puta sljedeću molitvu:

„Presveto Trojstvo, Oče, Sine i Duše Sveti, duboko vam se klanjam. Prikazujem Ti predragocjeno Tijelo, Krv, Dušu i Božanstvo Isusa Krsta, prisutnoga u svim svetohraništima svijeta kao naknadu za uvrede, svetogrđa i nehaje kojima ga se vrijeđa. Po neizmjernim zaslugama Presvetoga Isusova i Bezgrješnoga Marijina Srca, molim za obraćenje jadnih grješnika.“

Ako postoji ikakva sumnja u nebesko porijeklo ove molitve, ovo su točne riječi Katekizma sv. Pija X. Događaji u Fatimi sadržavaju osnove katoličkog nauka: dogmu o Presvetom Trojstvu, stvarnu prisutnost Isusovu u Euharistiji, Mariju kao posrednicu svih milost, anđele, čovjekovu svrhu, Crkvu, papu, općinstvo svetih, grijeh, molitvu... Nauk i pobožnost su nerazdvojni.

Zatim je anđeo ustao i podijelio im Pričest, govoreći: „Uzmite i pijte Krv i Tijelo Isusa Krista, strašno uvrijeđenog od nezahvalnih ljudi; dajte naknadu za njihove zločine i utješite svoga Boga.“ Zatim nakon što su primili Pričest iz anđelovih ruku, Lucija, Jacinta i Franjo su spustili svoja lica do zemlje i

pridružili se klanjanju svog nebeskog glasnika: „Presveto Trojstvo“... Uronjeni u tu molitvu, kada su se konačno ustali da bi išli kući, već je bila noć.

Ta nadnaravno slatka scena tragično pristaje današnjem vremenu

Sotonski rituali imaju kao svoju „nagradu“ korištenje posvećenih hostija u svojim svetogrdnim crnim „Misama“, događaj koji postaje sve češćim. Dogodila su se svetogrđa u Oklahoma Citiju 2014. i 2016. za koja je Bratstvo prikazalo javnu zadovoljštinu. I dok se očita svetogrđa poput onoga u Santaremu ne događaju na novoj liturgiji Novus Ordo Mise, nevažnost koja se iskazuje dogmi stvarne prisutnosti – kao što to ističu kardinali Ottaviani i Bacci, vodi prema općenitom nepoštivanju i uvred ama protiv svete Euharistije. Da bismo to oslikali, pogledajmo samo ovu nepotpunu listu:

- Svećenik više ne čini prvo poklecanje nakon posvećenja.
- Ova točka otkriva novu teologiju iza novog obreda: dok se uklonilo prvo poklecanje nakon posvećenja, drugo je zadržano, što može biti protumačeno na protestantski način. Protestantska vjera priznaje samo određeno duhovno prisutstvo Kristovo radi vjere vjernika. Tako na novoj Misi svećenik čini poklecanje pred hostijom koja je posvećena tek nakon što ju

je podigao na klanjanje vjernicima. To je potpuna doktrinarna i liturgijska dvosmislenost.

- Vjernici stoje za vrijeme i nakon posvećenja
- Pričest se prima stojeći i na ruku, dijele ju neposvećene ruke
- Nečedno odijevanje
- Rijetko ispovijedanje
- Ne ostaje se u molitvi zahvale nakon Mise
- Nema dovoljno tišine za vrijeme Mise
- Svetohranište se odvaja od središnjeg oltara i stavlja se sa strane
- Svećenik više ne drži sklopljene prste koji su doticali hostiju
- Kalež se više ne pokriva palom
- Unutrašnjost kaleža više ne mora biti pozlaćena
- Postupak kod hostije koja padne na tlo je nestao

Očigledno je da ove novotarije samo umanjuju vjeru vjernika – pa čak i svećenika, u stvarnu prisutnost našeg Gospodina, pravoga Boga i pravoga čovjeka, u svetoj Euharistiji.

Ljudi pokazuju manje poštovanja nego anđeli

Kako je tužno vidjeti te muškarce, žene i mlade kako pristupaju Isusu u Hostiji kao jednakome, bez ikakve promjene (stava, odijevanja), kada se anđeo Božji klanja glavom do poda pred posvećenom Hostijom! Anđeo iz portugalskog ukazanja u Fatimi bio je shvatljiva manifestacija nevidljivog klanjanja mnoštva anđela pred Presvetim Sakramentom, noć i dan, posebno za vrijeme svete Mise.

Fatima je također poziv na veću i pravu pobožnost prema Presvetom Sakrametu na oltaru. Troje djece koja se prostiru u klanjanju s anđelom pred Isusom u hostiji, Franjo koji je provodio duge sate pred svetohraništem u svojoj župnoj crkvi da „utješi Boga”, Pričest naknade na prve subote u mjesecu, to su sve ohrabrenja na prakticiranje kršćanske čednosti i da ponavljamo molitvu koju nas je anđeo u Portugalu naučio.

Sveta Misa na latinskome: nerazumljiva?

Nakon II. vatikanskog sabora u Rimokatoličkoj se crkvi gotovo posvema odustalo od skoro pa dvijetisućljetne Tradicije slavljenja svete Mise na latinskom jeziku i podjele sakramenata na tom jeziku. Međutim, u prijašnjim je vremenima Crkva uvijek osuđivala nastojanja da se sveta Misa slavi na narodnom jeziku.

U sljedećem su tekstu navedeni razlozi zbog kojih je Crkva uvijek zahtijevala uporabu latinskog jezika i zbog čega je napuštanje latinskoga **opasna stranputica:**

Latinski je jezik:
* otajstveni jezik
* nepromjenjivi jezik
* jezik koji zavrjeđuje veliko poštovanje
* simbol i veza crkvenog jedinstva
* »katolički« jezik

1. Latinski je jezik otajstveni jezik

Misna je Žrtva **veliki i duboki misterij**, otajstvo koje možemo štovati i kojemu se možemo kla-njati sa strahopočitanjem, a koje

nikada sa svojim jadnim razumom nećemo posve dokučiti. Kao jezik koji **čovjeku u svagdašnjici djeluje udaljeno, kao iz onostranosti**, latinski jezik posjeduje dostojanstveno, sveto i tajanstveno obilježje i stoga je osobito prikladan za slavlje svete Mise. Kao i moljenje Kanona potiho, tako je i tajanstveni jezik znak toga da se u svetoj Misi događaju neizrecivo velike tajne. Tko stoga misli da bolje razumije Misu koja se slavi na narodnom jeziku, time samo pokazuje koliko je malo razumio od njezine biti. Na koncu, ne smije se brkati „prijevod“ s „razumljivošću“. Otajstvo ne prestaje time biti otastvo ako se o njemu izvješćuje na narodnom jeziku.

Uostalom, **već su Židovi** svoje molitve i obrede vršili na starohebrejskom jeziku koji obični ljudi nisu razumjeli. Krist ovu praksu nikada nije pokudio, nego se i sam toga pridržavao.

I u drugim katoličkim obredima razvoj je doveo do toga da se **stari liturgijski tekstovi nisu prilagođavali jezičnim promjenama** tako da su vremenom puku postali nerazumljivima. Tako Pravoslavna crkva primjerice još i danas slavi svoju liturgiju na starogrčkome, a ne na današnjem govornom grčkom jeziku.

2. Latinski je jezik nepromjenjiv jezik

Budući da latinski jezik ne govori nijedan narod, njegove riječi nisu više podložne promjeni značenja. Ovo je **od velike važnosti za čistoću vjere**, jer bi inače molitve tijekom vremena postale nejasne i dvosmislene i morale bi se stalno prilagođavati promjenama u jeziku. Mnoge su riječi i u našem materinjem jeziku prije imale drugo značenje nego danas.

3. Latinski jezik zavrjeđuje veliko poštovanje

To je jedan od jezika na kojem je Pilat dao postaviti na križ Isusov **razlog krivnje, obznanu krivnje**. U prva četiri stoljeća nije moguće dokazati postojanje liturgije koja ne bi bila napisana na jednom od ova tri jezika, naime na latinskome, grčkome ili hebrejskome. Među ovim je jezicima latinski već rano dobio prvenstvo i na cijelom je Zapadu postao jezikom li-

turgije, a nakon Velikog raskola (1054.) **kultnim jezikom koji posve prevladava u katoličkom svijetu.** Osim toga, latinski je jezik posvećen svojom dugom uporabom. Veoma je lijepo moliti na istom jeziku i po istim tekstovima na kojemu i po kojima su molili bezbrojni mučenici i sveci.

4. Latinski je jezik simbol i veza jedinstva Crkve

Pijo XI. je rekao u svojem Apostolskom pismu »Officiorum omnium«: **»Katolička Crkva obuhvaća sve narode i postojat će do kraja vremena. Poradi toga joj je potreban jedan jezik koji je po svojoj naravi općenit i nepromjenjiv. To je latinski jezik.«**

Do II. se vatikanskog sabora svagdje na svijetu rimokatolička liturgija održavala na istom jeziku. Različiti su narodi i nacije pjevali jednim jezikom slavu Bogu. Ako je netko bio daleko od svoje domovine, u crkvi bi ipak čuo poznate zvuke i mogao je sudjelovati na istoj Misi koju je poznavao i ljubio od svojeg djetinjstva.

Ovaj je simbol katoličkog jedinstva danas posvema uništen jer se Misa svagdje slavi na drugom jeziku i čak po obredima koje nisu stvorili mudrost i iskustvo Crkve,

nego samo ukus vremena. Katolicitet kod ovih obreda načelno više ne postoji. Njihova je valjanost u većini slučajeva nesigurna.

Zaključci

1. Bolja razumljivost narodnog jezika nije prednost koja bi mogla nadomjestiti odlike latinskoga. To štoviše **obmanjuje da je riječ o razumljivosti**, koja kod svete Mise uopće ne postoji, jer je ona najveća tajna na zemlji. Svetu se Misu ne smije zamijeniti s vjerničkom poukom, nego je ona poglavito hvala i klanjanje Bogu. Naravno da nije poželjno da puk uopće ne zna što svećenik čini na oltaru, i s obzirom na poučavanje vjernika su se jamačno događali propusti u prošlosti. Da vjernici mogu pratiti sv. Misu, dovoljno je da svećenik uvijek ponovno u propovijedi i katehezi objasni obrede i molitve kako je to odredio Tridentski sabor (22. sjednica, 8. pogl.).

K tome postoji za svakoga mogućnost da pomoću molitvenika prati i moli molitve na svojem materinjem jeziku i tako upozna ljepotu liturgijskih tekstova. Većina vjernika pak uopće ne želi svaki put doslovno izmoliti sve molitve, nego oni prate svetu Misu također rado i općenito i pri tome mole u svojoj nutrini. Upravo je jedna od odlika, prednosti tridentske Mise, da ostavlja **prostora za osobnu nutarnju molitvu**, dok smo u novoj Misi od početka do kraja stalno nečim zaokupljeni, bez prave koncentracije. Veliki je biskup Johann Michael Sailer stoga rekao jedanput s obzirom na nastojanja da se uvede narodni jezik: »Ovi ljudi ne trebaju misliti na to da poboljšaju zvukove iz usta, nego štoviše nutarnje osjećaje srca«.

Crkveno Učiteljstvo o temi »kultnog jezika«:

Tridentski je Sabor 1562. godine proglasio sljedeću dogmu protiv protestantskih zahtjeva i prakse uvođenja narodnog jezika:

»Tko kaže da treba osuditi obred Rimske crkve da se tihim glasom izgovara dio kanona i riječi pretvorbe; ili da se Mise trebaju slaviti samo na narodnom jeziku…, neka bude kažnjen anatemom«

(Sjednica XXII., Decr. de Missa, can. 9, DS 1759)

Kada je 1786. biskup Scipio de Riccina, na poticaj toskanskog nadvojvode Leopolda II. na jednoj biskupijskoj sinodi u Pistoji (Italija), dao donijeti odluke koje su bile veoma slične odlukama modernističke liturgijske reforme, papa Pijo VI. osudio je cijelu sinodu i ustvrdio je među ostalim sljedeće:

(Držali smo nužnim da se isključi i odbaci:)
„Sinodalna tvrdnja kojom pokazuje da želi, da se maknu uzroci zbog kojih je djelomice došlo do zaborava načela koja se odnose na liturgijske propise "pozivajući na pojednostavljenje obreda, da se oni iznose (vrše) narodnim jezikom i izgovaraju glasno"; kao da je sada važeći liturgijski red, prihvaćen i odobren od Crkve, djelomice proizišao iz zaborava principa, na temelju kojih bi trebao biti uređen: lakoumna je, vrijeđa pobožne uši, uvredljiva za Crkvu, sklona prigovorima krivovjernika protiv nje.“ (33. tvrdnja, DS 2633)

„Tvrdnja koja kaže: "Protivno je apostolskoj praksi i Božjem promislu ako se narodu ne bi nudili lakši putevi, da se njihov glas sjedini s glasom čitave Crkve"; shvaćeno prema običnom načinu govora da se uvede u liturgijske molitve: lažna je, lakoumna, narušava propisani red za slavljenje tajni, i može poizvesti mnogo zla. Ovo su temeljne, a dijelom i konačne izjave crkvenog Učiteljstva o našoj tematici.“ (66. tvrdnja, DS 2666)

2. Karakteristično je da je od 12. stoljeća bilo **obilježje gotovo svih heretika** da su napuštanjem jedinstva u vjeri napustili jedinstvo u jeziku. To vrijedi za katare, husite, reformatore, starokatolike itd. Također i pokreti koji su imali za cilj odvojiti se od opće Crkve i utemeljiti svoje državne crkve koje bi papi u najboljem slučaju priznale prvenstvo po časti, željeli su uporabu narodnog jezika u liturgiji, kao primjerice galikanci, febronijanci ili jozefinisti.

Za nekoga kome su oči otvorene, ni danas ne bi trebalo biti teško vidjeti da **uporaba narodnog jezika nije dovela do produ-**

bljenja vjere i do većeg poštovanja Mise, nego da naprotiv crkve nikada nisu bile tako prazne i da poznavanje vjerskih istina i biti svete Mise nikada nije bilo toliko loše kao u našim danima. Istodobno proživljavamo proces samouništenja autoriteta papinstva, koje je uključeno u krizu, kao i raspad Crkve u dobrim dijelom neovisne „mjesne Crkve" i nacionalne biskupske konferencije.

3. Budući da »katolički« znači »sveopći«, onda to mora poglavito i ponajprije doći do izražaja u liturgiji Crkve. Jer liturgija, to jest službeno štovanje Boga, prava je dužnost Crkve, a svi su ljudi pozvani uključiti se u ovu hvalu i slavu Bogu.

Stoga je prikladno da ovaj zbor koji obuhvaća sve ljude pjeva na jednom jeziku. Ovaj zbilja »katolički« (= sveopći) jezik jest latinski.

Ne dirajte ga
Sveti jezik otaca
Ne dirajte ga
Malenim pametnim rukama
Tako je puno mudriji od tebe
Puno dulje on dalje prodire
Nego dan —
Skrivajući Neizrecivo
Neizrecivo svagda šapćući
U tvoje usamljenosti
I sveto bi bilo puno toga
Što mi zaboravljamo
Što više ne bi razumio
On pak poznaje svoj put
Na velikim grobovima leži mu stijeg
O ne diraj ga
Slobodnovladajuće jest sve veliko.
(Spisateljica i pjesnikinja Gertrud v. Le Fort u jednoj kasnijoj pjesmi zbog brige izazvane liturgijskim reformama)

Izdavač knjižice: Priesterseminar Herz Jesu Zaitzkofen

Tristogodišnja teta koja priča bajke

p. Stefan Frey

Edward Gibbon (1737.-1794.), britanski povjesničar i slobodni zidar koji je imao veliki utjecaj na kasniju historiografiju

U tijeku sada već tristogodišnje povijesti masonerije njezini se predstavnici nisu ustezali čak ni od iskrivljivanja povijesti ako je bilo moguće ocrniti i oklevetati njima tako omraženu Katoličku crkvu. Na račun Španjolske inkvizicije navodno valja upisati 95 milijuna smaknutih kritičkih mislilaca koji su u krvoločnim autodaféima javno spaljeni, tvrdili su primjerice „prosvjetitelji“ u svojim povijesnim djelima. U stvarnosti su ovi podatci bili čista fantaziranja. Novija su povijesna istraživanja dokazala da je Španjolska inkvizicija tijekom preko 350 godina svojega postojanja sveukupno proglasila otprilike 1200-2000 smrtnih presuda.

Mason Edward Gibbon i drugi znameniti predstavnici prosvjetiteljstva duboko su obilježili modernu sliku povijesti. Kršćanstvo je navodno dovelo do razdoblja praznovjerja i do vlasti križara, inkvizitora i licemjernih puritanaca koji su iz života prognali slobodu i životnu radost. „Svaki razuman čovjek, svaki pristojan čovjek mora se gnušati nad kršćanskom sektom“, napisao je Voltaire. Visoka etička načela zapadne civilizacije navodno ni u kom slučaju ne potječu od kršćanstva, nego su im korijeni u klasičnim

idealima grčke i rimske antike na čije je ponovno obnavljanje pozvalo „prosvjetiteljstvo“.

Nedavno je jedan vrijedan članak međunarodno priznatoga engleskog povjesničara koji se bavi ovom tematikom izazvao zanimanje mnogih. U svojim radovima Tom Holland pojasnio je da se je i sam dugo vremena identificirao s uobičajenim „prosvjetiteljskim“ tumačenjem povijesti i da se je oduševljavao antičkim kraljevstvima. Što se je više udubljivao u proučavanje klasične starine, to je izazivalo u njemu sve više zabrinutosti: „Leonidine vrijednosti koje su ljude dovele do toga da prakticiraju posebice kriminalan oblik eugenike i (tako) odgajaju vlastitu djecu, ubijaju noću, nisu bile moje vrijednosti. Tim manje ni Cezarove vrijednosti koji je bio poznat po tome da je ubio milijun Gala i da je još više ljudi podjarmio. Za mene je bilo šokantno konstatirati toliko ekstremnu mjeru nedostatka senzibiliteta. Isto tako da je u klasičnoj civilizaciji posve nedostajalo da se siromaštvu i slabosti pripiše nutarnja vrijednost. Tako mi se središnje uvjerenje prosvjetiteljstva, da kršćanskoj vjeri ništa ne dugujemo, činilo sve više neosnovanim“.

Tom Holland izrekao je zanimljivu konstataciju da i u našem post-kršćanskom vremenu zapadne zemlje čuvaju „pečat“ koji im je utisnulo dvijetisućljetno kršćanstvo. „To je glavni razlog zašto u načelu veći dio nas pripadnika poslije-kršćanskog društva još uvijek drži samorazumljivim da je plemenitije patiti, nego nanositi patnju. Zahvaljujući kršćanstvu većim dijelom još vrijedi da svaki ljudski život ima istu vrijednost i isto dostojanstvo. S obzirom na moju etiku i moj moral naučio sam da nisam prožet ni grčkim ni rimskim vrijednostima, nego u potpunosti kršćanskim vrijednostima i da sam na to ponosan.“

Članak Toma Hollanda ima zaslugu da raskrinkava jedan od najružnijih masonskih mitova koji se već tristo godina manje ili više nekritički prenosi te ispravlja pogled na povijest Zapada. Ono što je veliko i uzvišeno u našoj civilizaciji, nije stvorilo prosvjetiteljstvo ni Francuska revolucija, nego revolucija svetosti i istinske čovječnosti koju je u svijetu pokrenuo naš Spasitelj i svoju Crkvu donio svim narodima.

Moj put od pravoslavlja do katoličke Tradicije

Aleksandar Pavlović

Kako je kod nas u Hrvatskoj i u susjednim zemljama zbog različitih razloga tradicionalna Misa gotovo posve iščezla i nije postojao organizirani otpor destruktivnim reformama, nije bilo ni obitelji u kojima bi se živjela Tradicija, svaki je vjernik morao sam pronaći put do Tradicije. Tako bi svatko mogao ispričati svoja iskustva kako je pronašao taj put, a ovdje donosimo svjedočanstvo koje je vrlo posebno jer se radi o Aleksandru Pavloviću, vjerniku Bratstva iz Srbije koji je prethodno morao pronaći put od pravoslavlja do katoličke vjere uopće. Također je posebno zanimljivo što ocrtava strašne i pogubne učinke ekumenizma – koji vodi do vjerske ravnodušnosti, i u nama susjednom okružju za koje nam se čini da je još konzervativno. U njemu također nalazimo vrijedna razmišljanja o zdravom laičkom apostolatu.

P.: Poštovani Aleksandre, možete li nam objasniti kako ste postali katolik? Dakle, Vi ste kao dijete kršteni u Pravoslavnoj crkvi, da

biste u odrasloj dobi prešli u Katoličku crkvu. Možete li nam malo opisati kako se to dogodilo?

A.: Od djetinjstva sam volio čitati Sveto pismo, ići u crkvu, sudjelovao sam u obredima Pravoslavne crkve – na liturgijama, na sprovodima, bio sam redoviti vjernik, ali sam imao neko nezadovoljstvo u učenju te Crkve i u nekim obredima koji su puni praznovjerja, kao što je krsna slava i neki drugi običaji poput prinošenja kruha, žita, vina i tako nekih darova koji se prinose svecu - zaštitniku obitelji, također i velikim izljevima nacionalizma same Crkve, počevši od imena Crkve, da je nacionalna, što znači da ja pripadam Srpskoj pravoslavnoj crkvi, a stojim ispred križa na kojemu je raspet jedan Židov, što je meni skroz nelogično. Crkva je nešto što bi trebalo biti međunarodno. To mi se nikad nije uklapalo – da se nacionalnost toliko ističe, da je toliko bitna, da su mjesni i narodni običaji važniji od Crkve i od same crkvene tradicije. Tako da sam istraživao, čitao Sveto pismo, družio se s baptistima, adventistima, Jehovinim svjedocima, evangelicima i konačno katolicima, i po svemu, onako kako ja doživljavam Sveto pismo i ono što ono propovijeda, u tome se jedina ispravna i potpuna predaja nalazi u Katoličkoj crkvi.

P.: Koji bi bili argumenti po kojima možemo prepoznati da je Katolička crkva jedina prava Crkva koju je Krist osnovao?

A.: Po tome što ima neprekinuti niz apostolskih sukcesija, od početka, od Krista i apostola do danas. Zatim vjernost Tradiciji, koja je, uz Sveto pismo, sastavni dio Crkve do toga da je samo Sveto pismo dala Katolička crkva... na saborima, na kojima su donesene odluke... sama Biblija je plod Boga u suradnji s Katoličkom crkvom. Drugo, Krist Gospodin kaže: „da bude jedno stado i jedan pastir“. Ako su mjesne crkve podijeljene na nacije i svatko ima svoga pastira, i kao na ovom zadnjem [tzv. svepravoslavnom] saboru, pola ih se nije odazvalo zato što nemaju autoriteta koji bi sazvao sabor. U Katoličkoj crkvi se zna, Crkva je međunarodna, pravovjerni kršćani imaju samo jednog poglavara u osobi Svetog Oca i ono učenje koje uči Katolička crkva najviše se poklapa s tom stvarnošću. Katolička crkva ima cijelu Bibliju,

nedefektnu kao što imaju protestantske verzije, sa sedam knjiga manje, koju su prihvatile i neke pravoslavne crkve, kao Srpska pravoslavna crkva. Ali, npr. i SPC je, na opće iznenađenje, prije nekoliko godina izdala Bibliju sa svim deuterokanonskim knjigama, ali nisu nimalo odmakli od svog etnofiletizma kojemu su podložne sve pravoslavne crkve. Ne kažem da toga nema i u nekim redovima katoličkih svećenika, ali opet to nije ni javno ni službeno. To su osobe koje rade nešto na svoju ruku. Sve u svemu, istina se može prepoznati tako što se ne može sakriti. Sve što je u životu bitno, je da čovjek ide pravim putem. Sveti Šarbel je rekao

da ako čovjek gleda na sat, a nema kompas, uzalud žuri zato što ide u krivom smjeru. Ja sam prepoznao istinu u Katoličkoj crkvi jer sam vidio da nije opterećena pogrešnim stvarima, da je moral na pravom mjestu i da se u svemu slaže s onim što propovijeda Biblija.

P.: Kako je tekao sam postupak pristupa u Katoličku crkvu?

A.: Postupak je tekao tako što sam pet godina čekao da budem primljen, od 1995. do 2000. godine. Tri molbe sam pisao: blagopokojnom nadbiskupu Francu Perku. Na prvu mi nije odgovorio, na drugu mi je odgovorio da Pravoslavna i Katolička crkva čine jednu Kristovu crkvu, tako da ako ostanem u Pravoslavnoj crkvi, ostajem i u punom zajedništvu s Katoličkom crkvom, što mene nije zadovoljilo, pa sam nastavio dalje, i nakon pet godina, nekoliko dana prije odlaska u mirovinu je potpisao taj dokument. To je bilo ono poratno vrijeme, pa da ne bi bilo da se katolici bave prozelitizmom, ostani ti tamo gdje jesi. Primaj sakramente kod nas, ali ostani tamo gdje jesi.

P: Nije li to poražavajuće i zastrašujuće kada čujemo da danas jedan biskup ne želi primiti jednog pravoslavca koji želi postati katolikom?

A.: Jest poražavajuće, čak tužno, ali smatram da je to za mene bila dobra kušnja koja je trajala pet godina. Oni su mislili da je to možda privremeno, da bih se sutra predomislio, međutim poslije pet godina i poslije toga što pokojni nadbiskup Perko nije mogao imati Misu, a da se ja poslije ne pojavim u sakristiji i da ga ne vučem za albu i pitam što je s mojim slučajem i kad će to riješiti. Mislim da je to dokazalo da sam uporan u tome. Teklo je sporo... tadašnji moj župnik, p. Leopold Rochmes, isto je bio protiv tog prijelaza. Tako da je to jako teško i jako sporo išlo, ali se za pet godina završilo.

P.: Koji su bili pravi motivi toga protivljenja? Je li to bio oprez nastojeći utvrditi radi li se o pravoj nakani pristupa Katoličkoj crkvi ili su to bili neki drugi motivi?

A.: To je možda bio jedan od motiva, ali je tu bilo i opreza zbog toga što će reći Srpska Pravoslavna Crkva, to će utjecati na ekumenizam, na dobre odnose, i tako dalje.

P.: Može li se iz toga iščitati da je njima stalo da netko postane katolik? Jesu li oni uvjerenja da je zapreka za ostvarenje spasenja ako je netko druge vjere?

A.: Ne, nisu uvjereni. Njihovo je stajalište da možeš biti pravoslavac ili bilo što drugo. Sve u svemu, to su dva plućna krila jednog tijela, jedna Crkva podijeljena na istok i zapad. U suštini nije potrebno, bitno je gajiti dobrosusjedske odnose i ekumenizam. Sve ostalo je manje bitno.

P.: Je li bilo sličnih slučajeva osoba koje su htjele prijeći u Katoličku crkvu, pa su naišli na poteškoće u tome sa strane Katoličke crkve?

A.: Da, bilo je. Znam dva slučaja. Jedan se oženio i postao pravoslavni svećenik. Prije toga je htio biti katolički svećenik, međutim nisu ga htjeli primiti. Rekli su da je bolje da budu u dobrim odnosima s njim kao pravoslavnim svećenikom, nego da prijeđe u Katoličku crkvu.

A drugi je postao monah i tko zna, možda jednoga dana bude i vladika! Ali je isto htio. On je bio u Beogradu, a ovaj prvi je bio u Zemunu. Ali su i zemunski franjevci koji pripadaju Franjevačkoj provinciji sv. Ćirila i Metoda i bosanski franjevci reagirali isto i nisu primili nijednog od te dvojice, nego su im savjetovali da budu dobri pravoslavni svećenici i monasi.

P.: Kakve su bile reakcije okoline na Vaš prijelaz u Katoličku crkvu?

A.: Negdje burne, negdje blage, negdje nikakve. U kući je bilo burno. Imao sam problema s roditeljima. Otac me izbacio iz kuće, tako da sam tri mjeseca bio u tuđoj kući, na katu jedne kuće koja nije imala ni prozore, niti je bila ožbukana, nego je bilo golo, pokrivena nekim starim pokrivačima usred zime. To se poslije smirilo. Dobio sam jedne dobre batine od oca, onda su prijetili da će me razbaštiniti, pa kad im to sve nije uspjelo, onda su se na kraju povukli. Ja sam se vratio doma i nekako se to sleglo. Od prvotne reakcije kada sam bio nepoželjan kao katolik u kući, jedini katolik u selu, došlo je to toga da su oni to prihvatili. Prilagodili su se.

P.: Jesu li takve reakcije odraz jednog antikatoličkog duha koji vlada u Srbiji, odnosno u Srpskoj pravoslavnoj crkvi? Koliko je taj duh prisutan?

A.: Da, to je najviše odraz jednog antikatoličkog odgoja koji vlada po Srbiji. Meni je moj djed, koji je Srbin, i koji nikada nije živio ni u Hrvatskoj, ni u Bosni, nego je rođeni Srbin, kada sam postao katolik, rekao da sam ustaša. Njima je nespojivo da netko može biti katolik, a da nije Hrvat ili Mađar ili tako nešto. U ovom slučaju je poželjno da je Hrvat i odmah je ustaša, i sve negativno. Zato što ovdje jednostavno takve priče kruže da je katolicizam uvijek radio protiv Srba, da papa uvijek hoće 'pounijatiti' [privesti u jedinstvo s Katoličkom crkvom, op. ur.] i uništiti Srbe. Jednostavno, najveći problem Svete Stolice su Srbi. I to se ne da riješiti dok se ne pobije sve.

P.: Koliko je na stvaranje tog javnog mnijenja utjecala hijerarhija Srpske pravoslavne crkve?

A.: Pa, prilično. Hijerarhija SPC-a zaslužna je za mnogo lošega, kao npr. zato što imamo neke muslimane koji su se prije deklarirali kao Srbi i to nisu mogli ostati, pa su postali Bošnjaci muslimani, jer ne možeš biti Srbin, ako nisi pravoslavac. I meni neki danas osporavaju što sam katolik, jer "ne možeš biti Srbin, ako nisi pravoslavac". Tako da je tu najzaslužnija Srpska pravoslavna crkva kao državna i većinska Crkva koja kaže da ako nisi pravoslavac, onda nisi ni Srbin. Ja mislim da je njihova najveća zasluga za to.

P.: Možete li procijeniti u kojoj mjeri je još uvijek prisutan taj antagonizam u kleru Srpske pravoslavne crkve i u višoj hijerarhiji, među biskupima?

A.: U velikoj mjeri, ali to je problem kod neškolovanijeg dijela klera. Školovaniji, mlađi episkopi SPC-a imaju čak jako dobre odnose, kao npr. vladika Grigorije, vladika Andrej koji je bio iz Njemačke upoznat s Katoličkom crkvom i s drugima, dok ovi stariji koji su završili samo srednju teološku školu ili su živjeli negdje po manastirima, i iz opanaka utrčali u cipele i postali vladike... njih se može opisati kao ortodoksno zaglupljene. Sve što se ne slaže s njihovim vjerovanjem je hereza i to treba osuditi. Vladika banatski Nikanor stalno izaziva zašto papa ne dođe kod njega u Vršac ako je tako hrabar, nego želi doći u Beograd. Znate, to su neškolovani ljudi među kojima takve stvari stoje od Drugog svjetskog rata do danas. Vuče se komunistička propaganda one klike i sustava koji je osudio kardinala Stepinca.

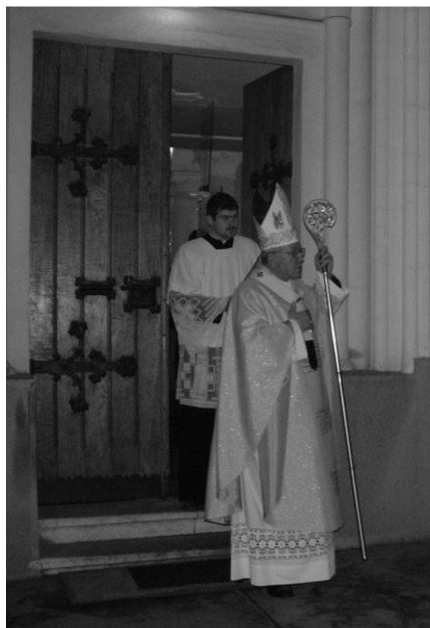

P.: Koliko je komunistički režim imao utjecaja na Srpsku pravoslavnu crkvu? Znamo da su nacionalne crkve dosta podložne tom političkom elementu. Koliko je to došlo do izražaja za vrijeme bivše države, odnosno u posljednje vrijeme?

A.: Previše. Patrijarh German je bio Titov čovjek, i svi svećenici kasnije koji su od Germana su prošli tu

komunističku školu. Bilo je svećenika koji su bili članovi Partije, to nije nikakva tajna. Prilično se utjecalo, čak toliko da su oni ispunili želju komunistima: „Ostavit ćemo vam crkvu, ostavit ćemo vam tiskaru, samo nam nemojte dirati mladež“. I tako su komunisti zavladali mladeži. Za razliku od Katoličke crkve gdje se vjeronauk i mladež školovala po školama, a ako ne, onda po župama. U Pravoslavnoj crkvi nikada poslije Drugog svjetskog rata nije postojao vjeronauk ni po crkvama, ni po manastirima, nigdje. Time se patrijarh složio s komunistima i mladež prepustio njima. I danas je posljedica surađivanja vlasti i Crkve, premda je patrijarh Pavle bio prvi patrijarh izabran na apostolski način glasanjem. Do tada su sve postavljali vlastodršci, od careva, kraljeva, do Tita. Sadašnja je vlast jako bliska s patrijarhom, nadopunjuju se u izjavama, itd. Jedna nacionalna crkva kao što je srpska doslovno su dva plućna krila, kao što kažu za istok i zapad. Jedno krilo je crkva, drugo krilo je predsjednik, odnosno država.

P.: Kako je dalje tekao Vaš vjerski život? Jeste li bili aktivni u crkvenom životu? Gdje i na koji način?

A.: Bio sam aktivan, prvo kao vjernik u župi sv. Ante, franjevačkoj crkvi u Beogradu. Onda poslije kao ministrant, pa sam bio franjevački kandidat za časnog brata u franjevačkom samostanu u Visokom za provinciju Bosne Srebrne. Zatim sam otpušten iz samostana zbog sukoba s poglavarima. Poslije toga sam bio na Katehetskom teološkom institutu u Novom Sadu. Tu me poslao beogradski nadbiskup da bih po završetku tog studija postao trajni đakon. I onda sam zbog nedostatka financija prestao ići tamo i oko dvije, dvije i pol

godine sam išao u pratnji beogradskog nadbiskupa kao ministrant, ceremonijer, vozač... sve što je bilo potrebno. I nakon nekoliko godina aktivnog djelovanja uz nadbiskupa i čitavu crkvenu organizaciju u Beogradu, pristupio sam tradicionalnom dijelu Crkve jer sam bio potpuno nezadovoljan načinom rada "modernog", tj. pokoncilskog dijela Crkve, da se tako izrazim. Zbog prevelikog ekumenizma, zbog previše pridavanja važnosti tim stvarima, zbog mješovitih brakova koje nadbiskup vjenčava, gdje se potiču mješoviti brakovi između pravoslavnih i katolika, gdje se pravoslavni episkopi uvode u prezbiterij za vrijeme Mise, gdje se kade tri puta po dva kao biskup za vrijeme Mise, gdje se njihova riječ poštuje više nego bilo kojeg pravovjernog biskupa, zbog cirkusa koje su napravili od samih Misa, sa svojim maštarijama, prinosom darova, raznim loptama, zemljom, balonima... gdje je sveta Misa potpuno izgubila svoj karakter i svoj smisao.

Bio sam potpuno razočaran jer sam Katoličku crkvu upoznao i zavolio upravo čitajući pretkoncilske knjige. I baš sam u jednom razgovoru s nadbiskupom rekao da sam zalutao u koncilsku Crkvu gdje sam ja bio uljez, jer ja sam upoznao onu Katoličku crkvu koja je bila prije Koncila. Poslije dvadeset godina se nisam navikao na koncilske Mise. Nikada se nisam uspio prilagoditi ne samo narodnom jeziku, nego i svećeniku koji je okrenut prema narodu, kao ni tome da svaki svećenik može mijenjati u Misi što poželi, ni prinosu darova, ni nepoštovanju prema Presvetoj Euharistiji, kao ni svemu onome što je Novus ordo donio. Tada sam bio već u agoniji, prestao sam ići u crkvu, nisam više mogao gledati te zlouporabe na Misama, prestao sam ići u pratnji nadbiskupa. I onda sam se susreo s tradicionalnim dijelom Crkve kojega sam dugo iščekivao i tražio. Hvala Bogu da je do toga došlo.

P.: Možda da se vratimo na onaj dio gdje spominjete samostan u Visokom. Možete li malo opisati svoje iskustvo redovničkog života?

A.: Moja su iskustva redovničkog života jako loša jer provincija Bosne Srebrne slovi za najliberalniju provinciju u ovim krajevima. Nažalost, redovničke stege nimalo ne-

ma, časoslov je suvišan, svete Mise se slave, kako oni to kažu, ili služe, gdje se i kad se stigne. Viđao sam i pijane svećenike u civilu da služe Misu, vidio sam da svećenik služi nijemu Misu. Na kraju mi je rekao da, kada sam u kapeli služi Misu, on ništa ne izgovara, samo radi geste i u sebi izgovara riječi kako služi Misu... dalje da ne spominjemo. Tako da je redovnički život jako loš kod mlađih fratara. Stariji fratri ređeni prije Koncila još se drže nekog reda – koncilskog, ali reda. Ali ovi mlađi svi idu u civilu, habiti se nose kad je to popularno, kad su neki skupovi i kad se nešto može zaslužiti tim habitom. Čak je mnogo bolji i pobožniji život dijecezanskog svećenstva Bosne i Hercegovine, nego bosanskih fratara.

P.: Kako vidite današnje stanje u Crkvi i povezano s time, poslanje i ulogu Svećeničkog bratstva sv. Pija X.? Na koji način se danas jedan vjernik može uključiti i svojim angažmanom pridonijeti da se ova crkvena kriza nadvlada?

A.: Smatram da ova crkvena kriza nije nepremostiva, kao i svaka druga koja je bila. Ako znamo i vjerujemo u to da je Crkva neuništiva, po Božjoj odluci i Božjoj milosti. Kako nadvladati krizu? Zahvaljujući onome što nam je Bog ostavio – trebamo biti vjerni onome što smo primili, a da predajemo to isto, da ne mijenjamo. Po uzoru na blagopokojnog nadbiskupa Marcela Lefebvrea, što primimo, to predajemo. Od Crkve trebamo učiti sve ono što je kroz njenu Tradiciju bilo i što smo primili. Zato što se od toga odustalo, sada imamo krizu. Odustajanjem od Tradicije i tradicionalnog učenja, nastupa kriza u Crkvi. Da bismo se vratili tome, možemo zahvaliti tome da je Bog, bez ljudske zasluge, podigao ljude i učvrstio ih u vjeri. Zahvaljujući Bratstvu sv. Pija X. i velikom nadbiskupu Marcelu Lefebvreu, ostali su ljudi koji čuvaju Tradiciju, čuvaju katoličko pravovjerje, i baš je zanimljivo da ih nema previše, ima ih malo. Kako kaže Isus u Svetom pismu: „Ne boj se, malo stado!“ Uvijek je pravovjernih bilo malo, pa čak i kad ih je nominalno bilo puno. Danas, nažalost, ni nominalnih nema puno. Bratstvo je u ovoj smutnji, u ovoj krizi, doslovce svjetlo svijeta ili sol zemlje. Nije obljutavilo, čuva ono što je primilo i predaje dalje sljedećim pokolje-

njima sav onaj polog vjere koji se kroz dvije tisuće godina Katoličke crkve, od Krista, apostola i svetih otaca do danas naučavalo. Oni ga neiskvarenog predaju dalje.

Vjernik koji bi želio pomoći očuvanju Tradicije, treba učiniti samo jednu najjednostavniju stvar: da se preda na uslugu Bratstvu, odnosno samoj Crkvi, kako bih rekao, da donosi plodove koji su njemu i njegovom staležu namijenjeni. Ako je vjernik, da živi moralno. Ako je svećenik, još moralnije. Ako je u mogućnosti da Bratstvu pomogne na bilo koji način, ili molitvom ili financijski, stvarima, dobrim djelima, reklamiranjem preko interneta... sve što može pridonijeti, ne slavi Bratstva, nego širenju slave Božjeg Imena u čijoj je Bratstvo službi. Da se u ovu krizu u Crkvi vrati Tradicija, da se vrati stabilnost, koja jedina može riješiti sve probleme, jer dok god je Tradicija na snazi u Crkvi, i u onim dijelovima Crkve u kojima ona jest, nije nikada bilo krize, kao ni nedostatka svećeničkih i redovničkih zvanja, nije bilo nikakvih nedopustivih stvari ni nepodopština, kao u drugim dijelovima Crkve gdje se Tradicija iskorijenila.

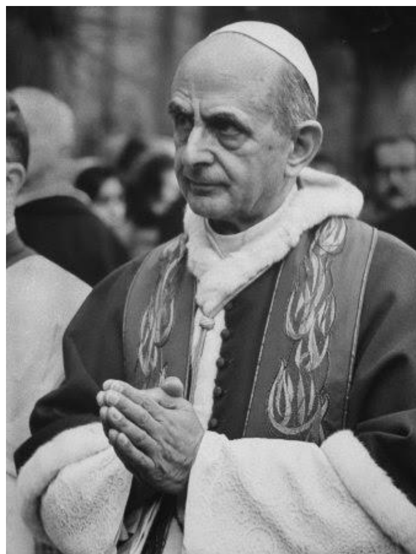
P.: Možda jedno malo konkretnije pitanje. Što da čini vjernik kojemu možda nije tradicionalna Misa ili kapelica Bratstva gdje se služi tradicionalna Misa nadohvat ruke, kao u Vašem slučaju? Što biste preporučili takvom vjerniku, možda i u pogledu na novi obred Mise koji je dostupan?

A.: Po svemu onome kako nas u knjizi Pismo zbunjenim katolicima uči nadbiskup Lefebvre, ja nikad ne bih išao, poslije svega, na Novus ordo Misu koja je neprihvatljiva za jednog tradicionalnog katolika. A stupiti u kontakt s Bratstvom se

uvijek može, pogotovo današnji mladi ljudi koji svi imaju pristup internetu. Uvijek se može doći u kontakt s nekim iz Bratstva preko stranice Christus Rex, preko profila Svećeničko bratstvo sv. Pija X., a onda kad se stupi u kontakt, sve ide lakše. Ja nigdje ovdje u Srbiji nemam tradicionalnog svećenika, ali zato imam svećenika koji iz Hrvatske dođe samo zbog mene i provede tu nekoliko dana, odsluži Mise, ispovijedi me, obavi blagoslov kuće i sve ostalo. Imamo požrtvovne svećenike kojima daljina ne predstavlja problem i kojima nije teret ni kada je jedan vjernik u pitanju. Bitne su samo naše nakane, želimo li mi to stvarno i želimo li se potruditi. Ako nam je do toga stalo, naučit ćemo i odgovarati na Misi i prisustvovati Misi i naći načina da iz jednog dijela Hrvatske doputujemo u drugi ili da obavijestimo svećenika, ili ako smo zaista požrtvovni vjernici, možda da okupimo ljude zainteresirane za tradicionalnu Misu da svećenik ne dolazi samo zbog mene u taj kraj, pogotovo ako je Hrvatska u pitanju – tamo ima barem dosta vjernika, moglo bi se poraditi na tome. Jedan mlad čovjek preko interneta danas mnogo toga može učiniti da okupi ljude iz svoga kraja, da dođu u kontakt s tradicionalnim svećenikom i da bude na jako veliku korist Crkvi i sebi i drugima za spasenje duša. Da bude laik, ali u neku ruku kao misionar. Jer širiti Božju riječ, to je misija, to je poslanje. Ako se čovjek tako ponaša, on doslovno na taj način zaslužuje nazvati se vjernikom, katolikom i da ga Bog blagoslovi svim blagoslovima koji spadaju na jednog vjernika. Jer ne možemo biti vjernici samo nominalno. Kako kaže sv. Jakov u svojoj poslanici: vjera bez djela je mrtva. Moramo imati djela. Naša djela su traženje istine i suradnja s Istinom. Ako nismo suradnici Istine, onda i nismo nikakvi ljubitelji i promicatelji te Istine. Onda ta Istina nama ništa i ne znači. Zašto se onda takvima uopće i predstavljamo?

Pismo nadbiskupa Lefebvrea papi Pavlu VI.

17. srpnja 1976.

Ovo pismo uputio je mons. Lefebvre papi Pavlu VI. nakon nepravednog i nezakonitog čina zabrane djelovanja izrečenog protiv Svećeničkog bratstva. Nadbiskup poziva Papu na ispravak učinjene nepravde i poduzimanje mjera nužnih za oporavak Crkve iz velike krize koja je nastupila kao posljedica napuštanja Tradicije i usvajanja načela Drugog vatikanskog sabora. U ovom pismu pronalazimo načela koja bi trebala biti na srcu svakom iskrenom katoliku i koja mogu biti jedino rješenje za izlazak iz trenutne duboke krize.

Sveti Oče,

Budući da mi je zabranjen svaki pristup kako bih Vam se obratio, neka Bog dade da ovo pismo dođe do Vas, da Vam tako izrazim svoje osjećaje dubokog štovanja, ali u isto vrijeme da Vam iznesem, s prijekom molbom, predmet naših najusrdnijih želja, za koje se nažalost čini, da su predmet raspre između Svete Stolice i brojnih vjernih katolika.

Sveti Oče, udostojte se očitovati svoju volju da očekujete širenje kraljevstva našeg Gospodina Isusa Krista u ovom svijetu:

- ponovnim uspostavljanjem javnog prava Crkve,
- dajući liturgiji svu njezinu dogmatsku vrijednost i hijerarhijski izraz prema latinskom rimskom obredu koji je posvećen tolikim stoljećima slavljenja,
- vraćajući časno mjesto Vulgati,
- vraćajući katekizmima njihov pravi oblik, onaj utemeljen na Tridentskom saboru.

Poduzevši te korake, Vaša Svetost će ponovno obnoviti katoličko svećenstvo i kraljevanje našeg Gospodina Isusa Krista nad osobama, obiteljima i građanskim društvima.

Vratit ćete ispravan pojam iskrivljenim idejama koje su postali idoli modernog čovjeka: sloboda, jednakost, bratstvo i demokracija – jednako kao Vaši prethodnici.

Neka Vaša Svetost napusti to zloglasno poduzimanje kompromisa s idejama modernog čovjeka, poduzimanje koje proistječe iz tajnih sporazuma između visokih dostojanstvenika u Crkvi i onih iz masonskih loža, još otprije Koncila.

Nastaviti u tom smjeru znači provoditi uništenje Crkve. Vaša Svetost će lako razumjeti da ne možemo sudjelovati u tako nesretnom djelu, što bismo učinili ako bismo zatvorili naše bogoslovije.

Neka se Duh Sveti udostoji dati Vašoj Svetosti milost dara odvažnosti, da biste mogli pokazati u nedvosmislenim činima da ste uistinu i autentično Petrov nasljednik, naviještanjem da nema spasenja osim u Isusu Kristu, i njegovoj otajstvenoj Zaručnici, svetoj Crkvi, katoličkoj i rimskoj.

Sadržaj:

Predgovor: Ecclesia militans! - Protiv pacifističke ukočenosti! 3
Biskup Fellay: Potrebna je jasnoća da bi se krenulo naprijed......................7
Šutnja kao odgovor na pomutnju i podjelu? 12
Sotonino remek-djelo...13
Fatima i čudo u Santaremu 18
Sveta Misa na latinskome: nerazumljiva? 22
Tristogodišnja teta koja priča bajke 28
Moj put od pravoslavlja do katoličke Tradicije 30
Pismo nadbiskupa Lefebvrea papi Pavlu VI. 41

Brojne vrijedne tekstove s ciljem izlaganja i širenja katoličke vjere, o aktualnoj situaciji u Crkvi i o poslanju Svećeničkog bratstva sv. Pija X. možete pronaći na našoj internetskoj stranici: ***http://christusrexhrvatska.blogspot.com***

Naslovi koje možete naručiti u Hrvatskom tajništvu FSSPX-a:

Nadbiskup Lefebvre: Otvoreno pismo zbunjenim katolicima	20 kn
Kratak kritički pregled Novog reda Mise	15 kn
I. Poljaković: Istina – Uvod u apologetiku	120 kn
Na braniku (apologetski priručnik)	60 kn
W. Hünermann: Bukteći oganj (biografija sv. Pija X.)	30 kn
B. Vuco: Razumsko utemeljenje religije	25 kn
H. Madinger: Temelji vjere	15 kn
H. Madinger: Budite pripravni	10 kn
Kršćanski nauk I (mali katekizam)	15 kn
Kršćanski nauk II (mali katekizam)	15 kn
Mali misal (latinsko – hrvatski)	15 kn
Knjižica ´Je li Isus Krist Sin Božji´, Letak ´Tvoja odluka´,	
Letak '62 razloga za tradicionalnu Misnu Žrtvu',	
Ostali letci (Čudotvorna medaljica, misne pobožnosti...)	besplatno

Napomena: U cijene nije uključena poštarina.

RASPORED SVETIH MISA

Zagreb (Hotel Fala**,** II. trnjanske ledine 18):

9. travnja (Nedjelja Cvjetnice) u **18 h**
16. travnja (Uskrs) u **18 h**
23. travnja (Bijela nedjelja) u **18 h**
30. travnja (II. nedjelja nakon Uskrsa) u **18 h**
7. svibnja (III. nedjelja nakon Uskrsa) u **18 h**

Split (Kapela sv. Jeronima, Zrinsko-frankopanska 58):

8. travnja (subota) u **18 h**. Prije sv. Mise (17.30) molit će se **Križni put**.
9. travnja (Nedjelja Cvjetnice) procesija u **9 h**, sv. Misa u **9.30 h**
15. travnja (Velika subota) obred Vazmenog bdijenja u **20 h**
16. travnja (Uskrs) u **9.30 h**
22. travnja (Vazmena subota) u **18 h**
23. travnja (Bijela nedjelja) u **18 h**
30. travnja (II. nedjelja nakon Uskrsa) u **18 h**
6. svibnja (Subotnja služba BDM) u **18 h**
7. svibnja (III. nedjelja nakon Uskrsa) u **9.30 h**

Slavonski Brod (Falcon electronic, Vinogradska 2b):
17. travnja (Uskrsni ponedjeljak) u **10 h**

Rijeka (*točna lokacija bit će objavljena naknadno na našoj web-stranici!*):
17. travnja (Uskrsni ponedjeljak) u **18 h**
29. travnja (subota, sv. Petar Veronski) u **18 h**